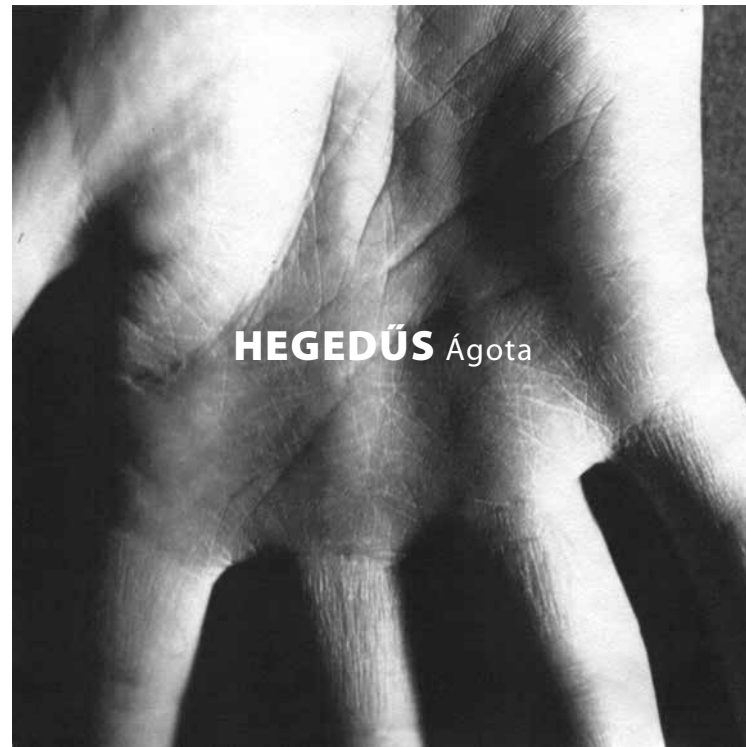

akkor már negyedszer

HEGEDŰS Ágota

álltam meg a konyhában a hasamat köldöktájt vakargatva, mert nem tudtam, mit akartam, valamit helyetted azért mindig kitaláltam, a spájszobában újból eszembe jutott, hogy a tejszínhabért indultam, a második kávét már csak azzal tudom meginni, de a spájszobában az jutott eszembe, hogy rendetlenség van a fürdőszobában, újra kimentem, kiraktam a mosogatógépből a ferdére állított tányérokat, akkor eszembe jutott, hogy az erkélyen is rézsútra kell irányítani az árnyékolót a déli fény elől, és akkor azt éreztem, nem az volt az, amit akartam, ezért hát újra visszaindultam a konyhába, mert az az igazi megoldás, ha megállunk a kezdőkörben, és akkor talán eszünkbe jut az indíték, te vagy az indíték, néztem a tejszínhabos flakon kupakját, aztán kimentem a teraszra, és akkor eszembe jutott a vizes flaska, amiről azt hittem tegnap, hogy tényleg az van benne, és nagyot húztam belőle, mire észbe kaptam, hogy ecetszaga van, a torkomat is végigmarta, a bejárónő talán mentett magának egy kis ecetet valamiért, aztán ott felejtette a pulton, jó, hogy nem vettem észre, aztán inkább kimentem a kertbe, hogy a dérbabérok megvigasztaljanak, hallottam a bogarak zümmögését és a levelek közt a szelet meg a templomharangot, éreztem a távolból érkező hársillatot, eszembe jutott közben a mosógép is, hogy lejárt-e már az idő, mert az idő fontos, hogy az időmet én osszam be, mikor kell teregetni, mikor kell virágot öntözni, takarítani, letörölni a kutyaszart a cipőmről, a fény mostanra már ferdén árad be a nappaliba, emiatt visszamentem hasat vakarni a konyhába és eszembe jutott, hogy nem fordultam vissza neked borért a boltból hazajövet, inkább elmentem biciklizni, a habos kávém is itt van még a pulton, itt hagytam, mert reggel elgyalogoltam hozzád, szerettem volna egy okos emberrel beszélgetni, veled kávézni, virágot is vittem, hogy majd elrendezgetem a vázádban, míg beszélgetünk, de nem voltál otthon, vagy aludtál füldugóval, még kétszer csengettem, aztán eljöttem, mert az én időrendembe nem fér bele ennyi plusz várakozás, telefonon meg nem hívlak, majd megvárom, míg te hívsz, addig meg vakargatom a hasam, és nézem a fényrostán bekúszó déli fényt, és az jut eszembe, mégis felhívlak és megkérek gyere át este, mert szeretném bekötni a szemed, hogy a sötétben láthasd az éjszakám.

akkor már negyedszer

hívott, hogy életközépi válságban van, divatolt is, mondta hozzá: midlife crisis, vagy egyszerűbben kapuzárási pánik. két nap alatt négyszer hívott fel, ez is szokatlan volt, és mindig kérdéssel kezdett, egyszerre kettővel, mit csinálsz? nem zavarok? és itt át is adta nekem a szót, de, zavarasz, mondtam, ennek ellenére elsoroltatta velem, hogy mit csináltam ma, le kellett diktálnom az ischler-receptet, a vajjas pogiét, velem nevetett, vidámnak tűnt, talán túlságosan is hangos, harsány, aztán még a hétvégi programom is kikérdezte, és míg soroltam, hogy csónaktúra, hogy biciklivel tókör, hogy családi ebéd vasárnap, addigra már csak hümmögés jött a túloldalról, hideg kúszott az alkaromon, ő pedig elkezdte:

nem kellek senkinek. pedig bizonyisten rendesen borotválom, mindennap, hátha. és az ősz hajszálaim kitépem, amint megcsillannak a fényben. a rakoncátlan, de egyre inkább szalmakazalra hasonlító hajamat is ápolom. járok tornázni. egy héten kétszer csikungozom is, és te pontosan tudod, hány sorsfordító önismereti tréningen, workshopon, átváltozó hétvégén, családállításon, tanfolyamokon jártam. megfordultam jósnál, látónál, vetettek kártyát, és éveig jártam a szakításom után pszichológushoz. tisztában vagyok magammal, talán túlságosan is, pontosan tudom, mit érek, és azt is, mit értem el eddig, és nem az zavar, hogy annak a narcisztikus faszkalapnak nem szültem, mert ő utazni akart, „utazgatni”, ahogyan ő fogalmazott, és azt mondta, hogy nem kell tanulnom, mert nem a papír számít, így is túl okos vagyok, és különben se agyaljak annyit, csak éljem az életet, vele, de ha ő nincs velem, akkor főzőcskézlek otthon, és amikor kell, pattintsam ki a formás kis fenekemet, és vegyek fel olyan ruhát, amit mások látva, órára pontosan tudják majd, hogy mi a fontos neki, és én ezt tudtam, éreztem, és negyedszer is elvettem a gyerekét. emlékszel, ott voltál velem, és csak a negyedik után adtam be a válópert, és akkor azt mondtad, hogy az elmúlt húsz év legjobb döntését hoztam meg, és most hajrá a következő húszra.

azóta majdnem hét év telt el, hát akkor most épp itt az ideje, hogy kétségbeessek, mert most, hogy az összes terapeuta szerint igazán értékes emberré váltam, fantasztikus vagyok a munkámban, a hobbimban, a sportban, tele vagyok barátokkal, nem haverokkal, barátokkal, a harmadik diplomámra készülök, és közel sincs vége a felsorolásnak.

erre ma reggel arra ébredek, hogy megöl a vágy, hogy nincs is másra szükségem, mint hogy megsüssem valakinek a pogácsát, becsomagolhassam tízóráira az ischlert. állok a fullasztó gardróbban, lapozom a szebbnél szebb ruháim, de úgyis a fiókból fogom a legfelső garbómat felvenni a farmerommal, jusz se veszek fel olyasmit, hogy mások arról tudhassák, hogy mit akarok, mert aki kurvának öltözik, az ne csodálkozzon. szóval, vannak napok, amikor csodásak a délutáni fények, a langyszellő libben be az ablakon, ettől azonnal megindulnék a szabadba, de valahogy egy vákuumban érzem magam, földbe gyökerezve a vihar közepében, csönd van, lassított felvétel, de tudod, olyan kitörés előtti csönd, érzed, hogy nem úszod meg, tudod, hogy úgyis történik valami, ami végérvényesen és visszavonhatatlanul megváltoztatja az életet.

úgysem megyek sehova, az ember nem megy egyedül a dombokra, nem áll széttárt karokkal, nem szívja be a zsongást, nem csomagol magának ischlert, sem pogácsát, hanem befordul a gépébe, úgy csinál, mintha dolgozna, vagy értelmeseket böngészne, aztán csak könnyes szemmel bámulja a ráncfelvarró-akciót, a kabrióreklámot, a fogszabályzó-divatot, majd a felugró ruhás hirdetést, ami pörgeti a szexinél szexibb ruhákat. hálistennek egyik sem volt a méretemben.